

KRACHTLEVENS - Balsem voor de ziel

In de vorige ParaVisie schreef reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele over krachtlevens, over herinneringen aan gelukkige vorige levens, de zogenaamde krachtlevens. In dit vervolg schrijft ze over een krachtleven uit de Gouden Eeuw van een vriendin en, heel persoonlijk, over haar eigen liefdevolle herinneringen aan een leven van 300 na Christus. Met in de hoofdrol nota bene haar huidig automonteur in de hoofdrol!

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Begin dit jaar reed een jonge, onervaren chauffeur met zijn Volkswagen Golf boven op mijn Mini. We reden achter elkaar, naderden een stoplicht, het sneeuwde licht en de weg was glad. Hij remde te laat. Boing! Zijn auto aan de voorkant flink in elkaar, mijn autootje aan de achterzijde ingedeukt. De bumper en uitlaat zaten ergens anders dan bedoeld. Alle inzittenden geschrokken, niemand gewond. Verzekeringswerk. Bij het schadeherstelbedrijf in ons dorp kon ik snel terecht. Het was zeker tien jaar geleden dat ik daar voor het laatst was. Ik weet niet eens meer waarvoor precies, maar de eigenaar van het bedrijf kon ik me nog scherp voor de geest halen. Charmant, vriendelijk. Met een prachtige zuivere aura, goudgeel met kobaltblauwe kleine spikkeltjes. Indrukwekkend. De garageman, zoals ik hem noemde, was geen spat veranderd. Nou ja, wat ouder en grijzer, maar hij bezat nog steeds hetzelfde energieveld, groot en zuiver, goudgeel van kleur. In zijn bedrijf was zijn fijne energie overal voelbaar. Rondom hem en van de receptie tot en met de werkplaats. Iedereen die daar werkte baadde in zijn licht en de medewerkers hadden een uitzonderlijk goed humeur. Ik overhandigde de sleutel van mijn auto aan hem en voelde de energie knetteren tussen ons. In ons korte gesprek stamelde ik als een onhandig kind. Mijn auto liet ik bij hem achter, in vertrouwde handen. Hij beloofde 'goed voor mijn Mini te

'Na deze ontmoeting was ik een week blij en vrolijk, alleen al omdat ik in zijn nabijheid was geweest'

zorgen' en lachte me toe. Dit alles kwam me bekend voor, maar ik snapte niet goed waarom; zelden kom ik een man tegen met zo'n opmerkelijk energieveld. Na deze ontmoeting was ik een week blij en vrolijk, alleen al omdat ik in zijn nabijheid was geweest. Ik liep nog net niet op wolken. Ondertussen was ik bezig met het schrijven van een artikel over krachtlevens en sprak daarover met vriendin W. Ze vond het vreemd dat ik zo lyrisch over hem sprak. Hij was niet eens knap om te zien en verder kende ik hem nauwelijks. Op één eerdere ontmoeting na, tien jaar geleden. Zij raadde me aan uit te zoeken of ik 'de garageman' uit een vorig leven kende.

Opgetild door zijn energie

Ik werd nieuwsgierig, focuste op zijn energieveld en begon te schrijven. Zo ontdekte ik dat ik hem kende uit een leven van lang geleden. Rond 300 na Christus, in de omgeving van wat nu Portugal is. Een stadje aan de kust. Ik ben een meisje, twaalf of dertien jaar. Arme ouders, arm opgegroeid. Ik zie me buiten zitten in een steeg, met mijn rug tegen een muur aan. Op de grond naast me staat een houten bedelnap. Mijn linkerarm hangt slap langs mijn zij naar beneden, geen beweging in te krijgen. Mijn hoofd voelt normaal aan. Ik ben slim, helder van geest. Mijn kleding verradt waar ik vandaan kom, de armste wijk van deze kleine havenstad. Ik ben er geboren en getogen. Sinds mijn negende moet ik geld binnenbrengen voor de rest van het gezin: vijf broers, zes zussen, vader en moeder. Ik ben de enige die alle dagen bedelt, want een zichtbare lichamelijke handicap levert munten op. Mijn linkerarm is dunner dan de rechter, beweegt niet meer, hangt te hangen. Iedere dag zit ik op diezelfde plek, tegen die muur, en bij warme dagen in de schaduw. Buiten de schaduwplek is het warm. Te warm. Hier is het koel. Ik kijk naar de grond, staar uren naar ongelijke steenbrokken. De steeg waar ik zit te bedelen is een zijsteeg van een straat met winkels, puien en kramen. Met bemiddelde mensen die het zich kunnen veroorloven een aalmoes te geven aan een invalide. Mijn arm is raar, de rest van mijn lichaam klein en sierlijk. Al zie je daar weinig van, omdat ik een soort zak van geweven grove stof om me heen heb getrokken. Alleen die arm laat ik zien om munten te ontlokken van mensen die me in die steeg voorbijwandelen. Meestal maken ze een grote boog om me heen. Ze vinden me vies. Géén krachtleven, zou je denken... Maar ineens gebeurt er iets heel bijzonders! Ik hef mijn hoofd op en zie een lange man lopen. Slank. Voornaam en rijk gekleed. Hij loopt me van links naar rechts voorbij. Stopt. Keert zich met een ruk om, komt op me af. Buigt voorover, tot zijn hoofd op gelijke hoogte is met dat van mij. Zijn energie is zo krachtig, dat ik ervan schrik. Op een goede manier welteverstaan. Ik voel me blij worden alsof ik opgetild word. Ik voel me boven de grond zweven. Zijn ogen kijken me stralend aan. 'Kleintje', zegt hij, 'waarom zit je hier?' 'Om geld te verdienen, heer.' 'Wil je hier weg?' Ik ben als verdoofd en staar hem aan. Wie is deze man? Wat wil hij van me? Ken ik hem soms? Ik zak met mijn energie weer terug in mijn lichaam, voel de harde stenen ondergrond waar ik >

‘We kijken naar elkaar, lachen naar elkaar, flirten’

op zit. Waarom kijkt hij zo naar me? Hij steekt zijn hand naar me uit en ik krabbel omhoog. Hij pakt me bij mijn goede arm vast, leidt me met zachte druk weg van mijn vertrouwde bedelplek en gaat de steeg uit, een andere steeg in, nog een, nog eentje. Ik ben bang dat ik straks de weg terug niet meer weet. Hoe kom ik thuis, deze straten ken ik niet. Het volgende moment dat ik me herinner: ik ben in een prachtig huis van steen. Dat is ongewoon, want ik ben opgegroeid in een kleine houten behuizing. Ik sta in een luxe kamer met vreemde objecten, die we nu kunst zouden noemen of souvenirs van verre reizen. Zorgvuldig bij elkaar gezocht op grootte en kleur. Ik begrijp er weinig van. Waarom heeft iemand zulke spullen in huis? De man geeft me een fraai gevormde ijzeren lepel en een kom van keramiek. Daarin zie ik lauw water met stukken groente. ‘Wil je hier blijven?’, vraagt hij. Gretig knik ik ‘ja’. Natuurlijk. Weg wil ik van mijn arme ouders, broers en zussen. ‘Graag! Wat moet ik daarvoor doen, om hier te mogen blijven?’ ‘Niets, misschien kun je af en toe meehelpen in de keuken. Je lijkt op mijn pas overleden zusje, zoveel dat het net is alsof jij haar bent. God heeft mij haar teruggegeven, via jou.’

Intens gelukkig

Ik neem de plaats in van zijn overleden zusje. Krijg de kleren die van haar waren. Haar kamer. Haar prachtige jurken van fijne, soepele stof. Haar plaats in de familie.

Overall word ik geïntroduceerd als ‘zij is mijn herboren zusje’. Niemand vindt het vreemd. Ineens maak ik deel uit van een invloedrijke familie. Iets met een broodbakkersgilde. De familie bezit bakkerijen en verkoopt broden, suikerbrood, koeken. Altijd voldoende eten en lekkers. Liefde in overvloed. Ik leef verder als in een droom, maar het is echt. Mijn ‘broer’ is midden dertig, hij zorgt voor me. Leert me lezen, schrijven, rekenen. Leert me wat hij weet en geleerd heeft. Soms help ik met kleine karweitjes in de keuken, maar er zijn al twee keukenmeiden, dus ik klets meer dan dat ik echt help. Ik mag doen wat ik wil. ‘Als je maar gelukkig bent’, zegt hij. De jaren verstrijken. Het is een leven waarin ik me wentel in liefde, die ik krijg omdat ik de vervangster van zijn dode zusje ben. En toch ben ik mezelf. Iedere ochtend zegt hij tegen me: ‘Je bent haar, en ook weer niet. Ik hou van jou om wie JIJ bent.’ Mijn arm, die er altijd maar bij bungelde heeft een jasje van harde stof gekregen en valt nu amper op. Ik denk niet dat mijn eigen familieleden me zouden herkennen, als ze me op straat zouden tegenkomen. Ik straal van blijheid, ik voel me licht, beweeg me sierlijk, ben mooi aangekleed. Ik ben vooral binnenshuis te vinden. Mijn ‘broer’ trouwt met een lieve vrouw. Samen krijgen ze drie kinderen. Met z’n allen vormen we (hij woonde eerst alleen) een gelukkig huishouden. Dat hele verdere leven is gekenmerkt door mooie energieën, lieve, aardige, warme mensen die om elkaar geven, innerlijke rijkdom. Ook al kom ik weinig buitenshuis, ik lees boeken en leer over de wereld, andere landen overzee, andere plaatsen en mensen. Vanaf het moment dat ik met de onbekende man meegang naar zijn huis, wentel ik me in geluk. Op mijn 42^e levensjaar sterf ik. Op een dag word ik verkouden, ziek, zieker, en voor ik het weet is dat leven voorbij. Van de laatste dagen ziekte herinner ik me heerlijke maaltijden, een zacht bed, schone lakens. Lieve mensen om me heen. Hoe gaat het met je? Wat heb je nodig? Kunnen we wat voor je doen? Om de beurt lezen mijn broer en zijn vrouw me voor uit boeken met reisverhalen. Ondanks mijn ziekte voel ik me intens gelukkig. Ik ben deel van een liefdevolle familie. Ik was er zo welkom, mocht er verder opgroeien en leren. Alles was er in ruime mate, vooral liefde en geluk. Als ik mijn laatste adem uitblaas,

‘Zijn ogen kijken me stralend aan. Kleintje, zegt hij, waarom zit je hier?’

hoor ik mijn broer tegen me zeggen: 'Rust zacht, lief zusje. We zien elkaar weer terug, alleen weet ik niet wanneer en waar'.

Koningsblauwe sleutelhanger

Wat een schitterend leven was dat! Aandacht, liefde, rijkdom. Ik mocht eveneens groeien op spiritueel gebied. Ieders energieveld kon ik voelen, al kende ik toen het begrip aura's niet. Ik was eraan gewend geraakt dat ik vanaf jonge leeftijd de zachte - voor anderen onzichtbare - wolken kon voelen die dicht bij en om mensen heen hingen. Dat ik kleuren in die wolken zag. De dag dat ik bedelde, en de lange slanke man mij zag zitten, voelde ik zijn goudgele energiewolk naar me toe komen, nog voordat hij zijn lichaam verplaatste naar mij. Ik herkende zijn zielsenergie! Goedheid, een stralende ziel. Precies dat herken ik en voel ik weer bij de man van het autoschadeherstelbedrijf. Opnieuw, in zijn huidige leven, is hij één grote wolk liefde en heeft hij prachtige, zuivere energie. Lichtheid, die hij tentoonspreidt aan zijn naasten, zijn vrouw en kinderen, zijn personeel, zijn klanten die met beschadigde auto's bij hem komen. Ooit bood hij me onderdak, nieuwe kansen en een gelukkig leven. Ik was niet zijn overleden zusje, maar had veel weg van haar energie. In dat vorige leven ben ik nooit meer teruggegaan naar mijn biologische ouders, broers en zussen. Ik heb ze niet gemist. Waarschijnlijk misten zij mij evenmin, behalve als bedelmunt-leverancier. Mijn 'broer' herstelde wat indertijd kapot was in mijn jonge leven (armoede, een arm die niet goed functioneerde). Nu repareert hij schade aan auto's. De ingedeukte bumper en kapotte uitlaat van mijn Mini zijn intussen weer heel. In zijn nabijheid - bij de sleuteloverdracht - voelde ik me ogenblikkelijk weer 'klein'. Alle ervaringen die hij in andere levens opdeed, waar ik niet bij was, vormden zijn ziel en zijn aura tot nog fraaiere proporties. Onze zielsherkenning gaat nóg verder terug in de tijd. Energiewerk, healing, priesters, de Ankh, Oud-Egypte. Hoe dat zit, is stof voor een ander verhaal. Niet alles kan ik me meteen herinneren, al zou ik dat willen. Misschien is het niet toevallig dat hij een koningsblauwe reclamesleutelhanger aan het contact sleuteltje van mijn auto bevestigde. Mooie blauwe kleur, net zoals Lapis Lazuli. De halfedelsteen (blauw met gouden pyrietspikkels) die hoort bij Atlantis en Egypte.

Gouden Eeuw

Vriendin W. las dit verhaal en deelde een krachtlevens-ervaring van haarzelf. Zij ging een keer op zoek naar 'een sessie die haar meer energie zou geven'. Dat lukte. Hier is haar verslag van wat ze beleefde tijdens een reïncarnatiesessie bij een collega-therapeute.

'De therapeut geeft me de herbelevingsinstructie om te gaan naar een leven waarbij ik me "wat waard voel"; een leven waar ik fouten mocht maken zonder consequenties. Ze vraagt naar mijn eerste indruk. Ik weet het niet, kom niet zo gauw ergens bij. "Ben je man of vrouw?" Geen

idee. "Is het dag of nacht?" Geen idee. "Donker of licht?" Tot mijn eigen verbazing hoor ik mezelf zeggen dat ik de zon op de kade zie schijnen. Kade? Als ik dat besef, hoor ik in de verte geluid dat van schepen afkomstig is, schepen die gelost worden. Ik ben een koopman, zie de steek (soort hoed) op mijn hoofd, de kuitbroek met kwastjes die ik aan heb. Ik heb een snor, ben een kleurige, trotse verschijning. Ik sta te genieten met mijn gezicht in de zon. Het is lente. Ik ruik de zilte zeelucht. Het is de 17^e eeuw in Holland, de Gouden Eeuw. Ik sta in mijn kracht. Ik wacht op het lossen van koopwaar uit mijn schip. Anderen doen dat voor mij. Als het klaar is, moet ik erheen om papieren te tekenen en de lading te controleren. Ik woon in een grachtenpand en ben getrouwd; mijn vrouw heet Bettine. Ik heb drie kinderen: twee meisjes van tien en acht en een jongen van vier. Ik heb mijn vrouw het hof gemaakt, zag haar vaak langskomen met haar chaperonne. Soms in een koets, soms wandelend met een mooie lange jurk aan (met zo'n opzetstukje bij het achterwerk), een hoed op en een parasolletje om niet bruin te worden. Want bruin, dat is voor arbeiders. We kijken naar elkaar, lachen naar elkaar, flirten. Ik ben zeker van mijn zaak en ga haar hand vragen bij haar vader. Haar vader geeft toestemming, want ik ben een goede partij. Ik kom uit een rijke familie en zakelijk gaat het me voor de wind. Met deze toestemming mag ik bij haar op de thee komen, in gezelschap van haar chaperonne. Later trouwen we. Een groot feest, een balzaal waar gedanst wordt. We krijgen spoedig ons eerste kind. We houden van elkaar. Ik ben goed voor haar, >

het ontbreekt haar aan niets. Ze is lief en is het altijd met me eens. “Altijd?”, vraagt de therapeute. Ja, want als we van mening verschillen, luistert ze naar mijn mening en uiteindelijk is ze het toch met me eens. Ik kan een voorbeeld noemen: als één van de kinderen een fout gemaakt heeft, wil zij het kind beschermen en het oplossen voor het kind. Maar ik vind dat het kind zelf zijn fout kan herstellen om ervan te leren. Het is helemaal niet erg om een fout te maken, kinderen leren met vallen en opstaan. Zo ben ik ook opgevoed door mijn vader. Al jong kwam ik op de werf werken in zijn bedrijf. Ik heb oudere broers, maar die kozen andere beroepen. Mijn vader laat me mijn eigen beslissingen nemen. Als er iets fout dreigt te gaan, praat hij met me. Hij vraagt me om door te denken wat zo'n beslissing tot gevolg kan hebben en dan realiseer ik me vanzelf dat die beslissing niet de goede is en dat ik beter een andere beslissing kan nemen. Uiteindelijk neem ik de zaak over van mijn vader. “Heb je weleens een fout gemaakt?”, vraagt de therapeut. Jawel, een verkeerde lading gekocht: ik heb daar veel te veel voor betaald. De kwaliteit was slecht. Maar ja, daar heb ik van geleerd. En ik kan het lijden, er is overvloed, het kan niet op. We zijn graag geziene gasten op de bals. Wij geven zelf regelmatig een bal; we dansen graag. We hebben tijd genoeg, want er is een gouvernante voor de kinderen en we hebben personeel voor het huishouden.

Ik ga een stuk vooruit in de tijd van dat voorbije leven. De kinderen zijn groter. De meisjes worden het hof gemaakt door keurige jongheren, welgesteld. Ik geef mijn toestemming om te trouwen. Mijn zoon werkt bij mij op de werf. Ik leer hem het vak, precies zoals mijn vader het mij geleerd heeft. Als de eerste dochter uit huis gaat vanwege haar huwelijk, heeft mijn vrouw het wel even moeilijk. Ik niet, dat hoort erbij. We worden grootvader en grootmoeder. Mijn zoon treft een leuk meisje en trouwt met haar. Nog later in dat leven zie ik me lopen. Kromgebogen. Ik leun zwaar op een stok. Ik sterf als ik oud en grijs ben. Het is goed zo, dat leven is goed geweest. Mijn drie kinderen zijn goed terechtgekomen en er was van alles ruim voldoende. Ik kan met een gerust hart gaan. Mijn vrouw is al eerder overleden, net als ik van ouderdom. Mijn kinderen zitten met betraande ogen rond mijn sterfbed. Ik zeg hen dat het goed is, dat het mijn tijd is. Ik stel ze gerust. Ik haal bijna geen adem meer. Mijn hart stopt het eerst. Ik voel een tinteling door mijn bovenarmen en het bovenste gedeelte van mijn rug gaan. Dan stopt mijn ademhaling.

Blij en energieke herinneringen

‘Ik zie mijn overleden vrouw, pak haar uitgestoken hand. Ik kijk niet meer om. Mijn kinderen hebben vast nog verdriet, maar dat hoort bij het leven. Het zal wennen. Ik ga met mijn vrouw mee door een tunnel en kom in een prachtige weide. We rusten uit. Veel te snel gaan we door, naar

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer, RHA Publishing, WWW.VORIGELEVENS.NL.

‘Het auto-ongeluk dat me overkwam zat in een klein hoekje, geluk in de rest’

een grote bibliotheek om verder te leren. Op de drempel van de bibliotheek aarzel ik: ik wil wel leren, maar niet uit boeken, ik wil liever weer leven. Mijn vrouw kiest voor de bibliotheek. We nemen afscheid van elkaar. Ik ga met drie gidsen mee. Zij laten mij zien wat ik in een volgend leven moet leren: ik zal als vrouw incarneren, omdat ik in mijn afgelopen leven aan de vrouwelijke gevoelens voorbij ben gegaan. Ik heb mijn vrouw niet echt begrepen. Ik zal geboren worden in een Victoriaans gezin. Er zal (weer) geen armoede zijn. Ik zal uit liefde trouwen met een koopman. Ik ervaar de conceptie van mijn ouders. Mijn nieuwe vader heeft dezelfde energie als ik: wat maakt het uit, we gaan ervoor. Mijn moeder is een preutse dame, ze wil niet echt, zeker niet voor het huwelijk. Toch geeft ze toe. Ik groei op. Als kind ben ik rebels. Klim in bomen, lees boekjes. Dat mag niet, want dat is voor jongens, niet voor meisjes. Ik vind dat onzin. De gouvernante en mijn moeder berispen me dikwijls. Ik moet borduren, maar dat vind ik zó saai! Ik popel om meer over dat leven te weten te komen, maar de therapeut stuurt me terug naar het leven waarin ik zelf koopman was. Ze spreekt mijn elliptisch bewustzijn aan en vraagt: “Wat zou de koopman tegen je willen zeggen?” Ga ervoor. Als je fouten maakt, joh, dat geeft niks. Fouten zijn om van te leren. De therapeut stelt nog een keer dezelfde vraag aan de koopman die ik was. Hij antwoordt: “Doe niet zo moeilijk! Al maak je fouten, het komt allemaal goed. Vertrouw er maar op dat het altijd weer goed komt. Na afloop van de sessie zegt de therapeut dat ze op sommige momenten moeite had om haar lachen in te houden, bijvoorbeeld toen ik vertelde dat ik mijn vrouw het hof maakte. Ik keek er een beetje schuin naar links bij: ze zag me flirten. We moeten er samen om lachen. Deze sessie geeft me enorm veel energie. Ik voel me blij, energiek. Dat was een leuke sessie!’

Herinneringen aan krachtlevens kunnen prachtige en schitterende ervaringen opleveren. Geluk zit ‘m vaak in persoonlijke, betekenisvolle ontmoetingen. Liefdevolle relaties, karmische gebeurtenissen. In andermans ogen onbeduidende ervaringen kunnen iemand een rijk en gelukkig gevoel geven. Het gaat heus niet altijd om financiële rijkdom, macht of grote talenten in voorbije levens wanneer er sprake is van een krachtleven. Het auto-ongelukje (lichamen zijn ‘voertuigen van de ziel’) dat me overkwam zat in een klein hoekje, geluk in de rest. •